

ſtemme for Myntkonventionen; men efter at denne Forudſætning nu er brifket, bliver jeg ogſaa for mit Bedkommende nødt til at gjentage de Indvendinger, jeg allerede dengang tillod mig at fremdrage. Jeg ſkal dog ingenlunde komme til at gjentage Noget af, hvad jeg dengang ſagde; jeg ſkal kun pointere, at jeg ingenlunde er af den, ſom ſaa haſtig har kunnet ſlaa over fra Forhaabningerne om et ſtørre til et mindre Mynt-Omraade, og indſkrænke mig til et ſaa lille Omraade ſom det, der her foreligger. Det er beſkjendt, at der ſjældnere Aaret 1870 vel ikke var Nogen, ſom kunde have tænkt paa at ſlutte ſig til et Forſlag ſom de nuværende, i alt Faald mente den ſtore Flekthed ikke, at der kunde blive Tale derom, men at vi, naar vi kom til en Myntreform, da maatte ſlutte os til et eller andet ſtørre Myntomraade. Det forekommer nu ogſaa mig, at efter 1870 er der ingen Grund til paa den Maade at ſlaa en Streg over ethvert Haab i denne Retning, idet der i de ſtore europæiſke Guldmynter endnu findes Tilfnytningspunkter for et fremtidigt internationalt System. Ja, jeg vilde endog være tilbøjelig til at gaa ind paa, at Myntreformen, naar den ſkulde foregaa, da gif et endnu betydeligt Stridt videre, og naaede et System, ſom vi maa betragte ſom det endelige Fremtidsmaal for Myntudviklingen i Europa. Jeg ſigter herved til det meget omtalte System, bygget paa ſelve Guldvægten. Smidlertid forekommer det mig, at de Grunde, ſom vi hørte af den meget ærede Tale, der nu ſatte ſig, netop tale langt ſtærkere i den Retning, ſom mine Tanker gaa. Hvad han udviklede for os, var Altsammen absolute Sandheder, Sandheder, ſom viſt neppe Nogen her i Salen eller udenfor den vilde drage i Tvivl, ſom Sandheder, i og for ſig betragtede, og derſom vi her kunde bygge paa det blot absolut Sande i Udtalelſer og ikke maatte ſe hen til, hvorledes de maales af Omſtændighedernes Maal og de Henſyn, under hvilke diſe Betragtninger nu fremkomme, ſaa vilde jeg ogſaa kunne høre mig derfor. Men det er jo indlyſende, at naar der tales om Fordelene ved det ſtore Omraade, Fordelene ved at indgaa Myntkrigen, Fordelene ved Decimalsystemet og Fordelene ved den mindre Regnehed, ſaa er dette Altsammen Ting, hvis Fordel i en overordentlig betydelig Grad formindſkes, naar Myntomraadet indſkrænkes, ſom der nu foreſlaas; ikke alene til Norden, men endog kun til Sverig og Danmark. Det er derfor ogſaa klart, at Erkjendteſen af Fordelene ved Myntomraadets Uvidelſe efter det nu foreliggende Forſlag ingenlunde vil blive ſtattet ſaaledes i Sylland ſom i de nærmefte Grændſelænde, thi tvertimod maa man jo antage, at Interesſerne i Sylland vilde komme til at gaa i en ganſke anden Retning. Den ærede Tale antydede, at det er et Onſke fra Norges Side, at vi nu alligevel tiltræde Konventionen. Jeg har ingen Bevifer eller Dokumenter at kunne

fremlægge for det Modſatte, men jeg tillader mig dog i allerhøjſte Grad at betvivle dette, og i det Dieblift Norge har ſtillet ſig fra Forſlaget, ſaaledes ſom det nu har, vil jeg i og for ſig ikke mere kunne give det mit Stemme, idet den Betydning, laa i, at alle tre Lande i Norden ſluttede ſig til ſamme Myntfødd, beſtaar deri, at de derved yderligere vilde knyttes ſammen med ſtærkere Bånd, men en Skjærling af det ene Land og en Sammenknytning af de to andre vil have den ſitt modſatte Virkning, det vil i Stedet for at ſamle Interesſer, yderligere i en ikke uvæſentlig Grad ſkilte dem. Der er imidlertid et Henſyn, ſom jeg vil tillade mig her at fremdrage, en Indvending, der for ſaa vidt kan reiſes mod Myntreformen ſom ſaadan, men ſom ſaa vidt mig beſkjendt, fiſt har kunnet faae nogen Vægt i den Mellemtid, der er hengaaet ſiden vi ſidst forhandlede denne Sag. Det er jo indlyſende, at naar Spørgſmaalet bliver om en Myntreform, Overgang fra den ene Myntfødd til den anden, da bliver den væſentlige Grundvold her den og det vigtigſte Spørgſmaal dette, hvorledes Værdiforholdet da ſkal beſtemmes mellem den ene og den anden Myntfødd. Det er jo til den hidtil gjældende Myntfødd, at Forpligtelſer af enhver Art, være ſig offentlige eller private, for Staten eller for Enkeltmand, ere knyttede. Naar en Overgang til en anden Myntfødd ſkal finde Sted, da gjælder det jo om at træffe de virkelige, rette Værdiforhold mellem det gamle og det nye Myntmetal. Ved en Overgang af Gjældsforpligtelſer og andre Forpligtelſer af ſamme Art kan det jo gaa frem paa forſjellige Maader. Man kan enten gjøre Forandringen, naar Spørgſmaalet bliver om Overgang fra Sølv til Guld, ſaaledes, at man til Grund for Overgangen lægger det Værdiforhold, ſom finder Sted mellem Sølv og Guld, dengang Forpligtelſen blev indgaaet, eller man kan lægge til Grund for Overgangen det Værdiforhold, der vil finde Sted mellem de to Metaller, naar Forſaldsdagen kommer, og Indløſningen ſkal finde Sted. Man kan endelig nu i Diebliftet omſkrive diſe Papirer og da omſkrive dem efter det Værdiforhold, der i Diebliftet, medens Omſkrivningen finder Sted, findes mellem Metallerne. Enhver af diſe Maader at ordne Forholdet paa vil efter ſin Fremgangsmaade være retfærdig, og der vil kunne ſiges ikke Lidet for at følge den ene eller den anden Vej; men det er i og for ſig ogſaa klart, at det vil medføre ikke uvæſentlige Betænkeligheder og Vanſkeligheder, naar man bruger en forſjellig Beregningsmaade. Det Nærmefte, det, ſom Myntloven nu er ſlaaet ind paa, og det, hvorpaa Myntkonventionen ogſaa er bygget, er ved Lov at beſtemme det Værdiforhold mellem Sølv og Guld, hvorefter Overgangen ſkal finde Sted. Dette Værdiforhold maa naturligvis ſaſtſættes ved et viſt Skjøn og i ſtille Tilfælde ved en Sandſynlighedsberegning, thi ſelve Betagelſen af Myntreformen falder jo ikke i ſamme Dieblift, ſom de